

Міркування

Михайль Семенко

Коли з'єднаються всі самотні в пари
І прибере реальні форми невідомість,-
Прогнуться розплавлено асфальтові тротуари —
І що ж буде, що буде натовість?

Виростуть незримі, затріпотять металеві крила,
Розум заперечить, онаглисть покрик — ну вибачайте, ні —
І що ж буде, коли в крамниці не вистачить мила
І бананові дерева вкриє сніг?

Коли сміх захолоне напіврозкритим острахом,
Зсиплють неждано розірвані брязкітки,
Світло замінять електричним мороком —
Що ж тоді будуть робити бібліотеки і словники?

Розмітерлінить поет Марінеттову тишу,
Перетворить аеропланно затоплений дзвін,
Замість драми — переживатиме на розі афішу —
Що ж тоді робитиме він?

Коли стане зимно забайдуженій легенді
І буде лягати молодість в олавровінчену труну,
Вигляне з-за парку нічний опуклий денді —
Що йому скажуть на його ремарку: —
— Ну й же ж ну! — ?

Заховає свою мірку поетичний критик,
І загубить маестро свій симфонний темп,
Прекрасним паннам не хватить шоколадних плиток —
Що ж тоді буде, коли еволюція заперечить: — Стоп! — ?